

Kõnneltas nünd ka veel middake neist asjust, mes meie pâiwil sündinu.

Meie marahwa seast löitas ka meie pâiwil veel, kes ei velga, ei ka meelt ärra ei heida, kui surma hâddha käen om; ni kui sedda wannust wannambist kõnneltas mustit sel ajal. Ent ristiust oppetap meid nünd, kuis meie eggal ajal Jummaläkä alla henda peame allandama, nink ka surma tundi rahholikult ootma, ni kui se meil Jummalast sätet.

Olliwa 1836 aastal üttel pühhapäival, mes 8mas paastofu pâiw olli, kolm ranna-mehhe Tallina-maal, Selsa-wallast, jää-minneki ajal merre päle lannu, ülgid tapma. Kats neist olliwa neljakümne ajastisse, õts olli Joseph Tull, töine Thomas Liwa, nink mõllemba naise mehhe, ent kolmas olli fattekümne ajastane poismees, nimmega Maddis Ploom. Kui nemma hommungul wâljalâtsiva, olli jää veel kaunis kowwa nähta. Neide mötte olli selsamimal pühhapäiva öddangul taggasi tulla; sis nemma es olle ka ülle kolme mehhe emambah toidust ütten wötnu, kui ennege

pooltdist, natla leiba, flettesa ráime ja õts pallakenne libha. Eesmâlt olli neil õige önnelik förd, ni et 8 ülge tapstva. Ent kui öddang kätte jous, olliwa 18 wersta rannast ärralannu. Sis kuliwa nemma ütte forraga suurt râgginat, rühksîwa kül ranna pole, ent sâäl olli jo 4 wersta, rannast arwada, selge wessi nähta. Kâniwa nünd mehhe taggasi, et nemma veel ütte sare mannu, nimmega Uhtjo, saasse, mes sâäl lähhükessen olli, ent sâäl olli neil ka wessi vasta. Nünd heitiwa kül ärra, kui neile kohheke pole pâssemist ennamb es olle. Nemma olliwa nünd ütte sure jää tükki päle, ni kui parwe päle jânu; kange tuul tössi hommungo poolt, aije neid sawwete merde, nink peake es nâe nemma muud kui taimast ja merd. Kui nemma nidade bôd jo ärra-olnu nink pâiw jâlle tössi, sis naksî tuisi. Oh suur olli neide waiste hâdda! Es olle nemma veel middake sonu, nink suren murren ja peljun es mõtleke se päle. Eespâiwa öddangul wöttiwa sis eddimâlt pallakesest lei- ba. Kolmapäival jäiye tuul taggasi, ilm läts selgele, ent nünd olli ka kûlm kowwa. Pea tükse nâlg jo mannu; fit, mes toidus- ses ütten olliwoetu, läts otsa nink suur tuisk ja sadbo olli õse neid flettesa tappetu ülgid nei-de käest merde ärrawinu. Sis tahesîwa jo sedda pennikest ärratappa, mes neil ütten olli woetu nink ikkes veel neide mannu jânu; ent omniete anniwa veel armo temma-le. Jogi janno olli ka suur, nink piddiwa mer-